

Sveti Filip in Jakop.

Spisal Václav Kosmák. Preložil Jožef Gruden.

Zeleni maj —	A človek ti,
Razcvelji gaj —	Kaj te skrbi,
Sto ptičkov gode!	Kaj letos bode?!

Kako bo spet letos?“ slišiš pomladi vzdihujoče poljedelce. Kaj meni mar, kako bo letos? Jaz vem, da bo tako, kakor Bog hoče, in zategadelj se naslajam rajši ob zelenem maju, razcvelem gaju in ptičjem petju! Brezskrbno sem pohitel te dni v pisani svet. Prišel sem v Branico. Na vseh oknih so še bile zataknjene zelene veje, da bi ne mogle čarovnice v hiše, ali pa kakor v spomin na čudեսno rešitev sv. apostolov Filipa in Jakopa.

Ali poznate to prigodbo? Poslušajte torej, če je ne veste.

Kadar sta hodila, tako pripovedujejo stari ljudje, sveti Filip in Jakop križem sveta, da bi oznanjala sveti evangelij, so ju zgrabili vojaci ter odvedli pred sodnika pogana. Pot je bila dolga, da so morali hoditi več dni. Dospeli so pod noč v neko vas. Vojaci so zaprli sveta apostola v bližnjo hišo, in da bi to hišo drugi dan lahko našli (zvečer je niso dobro videli), so nateknili za okna zelene veje ter veleli gospodarju, naj ta dva moža skrbno čuva, sicer mu vzamejo glavo, če bi ju drugi dan ne dobili več pri njem. Potlej so vojaci odkoračili v krčmo.

Sv. Filip in Jakob sta pokleknila ter pobožno molila. Ko pa je žena to videla, je dejala možu: „Poglej no, poglej, to sta zares sveta moža — prosim te, kar izpusti ju.“

Mož je pa odgovoril: „Kje ju pa smem, lej jo no, ob glavo bi me deli.“

Sveti Filip se je pa obrnil k njemu, kakor je klečal, ter rekel: „Ne boj se, ti pravim. Bog te bo otel iz njih rok.“

Mož mu je verjel, pa ju je izpustil pri zadnjih vratih preko vrta na polje, da sta lahko utekla vojakom.

Drugega dne so vojaki navsezgodaj vstali ter šli iz krčme, da bi svetnika dalje odvedli.

Na hiši, ki je stala tik krčme, so videli zelene veje.

„Kaj smo ju tu sem zaprli?“ se je eden čudil. Tako se mi zdi, da je bila ta hiša snoči dalje od krčme.“

„Lej no, lej!“ je zaklical drugi vojak, „tamkajle na oni hiši so tudi zelene veje!“

„Pa tamle tudi — pa tamle tudi — in tam. Bes te lopi — — —“ je zaklel poveljnik, „saj so na vseh oknih po vsi vasi zelene mladike!“

Vojaci so kar strmeli in niso vedeli, v katero hišo naj gredó, ter so nejevoljno odšli iz vasi.

To čudo je storil Bog, da bi otel sveta in vrla moža. Poslal je ponoči svojega angela, in ta je zateknil zelene veje za okna po vsej vasi, da niso vojaci naposled znali ne kod ne kam.

